

POKOLJ CVEĆA

Vljenjina je
haljina
od mirisa,
uširkana
pesmom —
mrena na mojim očima, kunem
se u srce
da sam
nokte
istopio do korena
na Višnjinim
dojkama —
natopljenim
jugom —

Ko dve mediteranske narandže
prečiću
ipak
na drugu
obalu
na kojoj

se ona krije iako su svi srušeni
mostovi.
čergašio sam
još od
tepanja
po tragu
pesme,
mojim vitkim ko galebovim rukama —
A sada sam
prodao
čergašku
zakletvu
položenu
cveću,
da otkupim Višnjinu želu —
i postao
ubica,
izvršio
pokolj
cveća —
oteo mu kraljicu, samo da nju
darujem
čudima
lepote.
Kada
je već
škrta —
zašto mi je izvezla jednu krilatu noć —
jedine moje
pozlaćene
ure —

Tražim je snagom života, jer pred Višnjom
militavi
oruže i
beži
da se ne
istopi
zlatna
kanarinka!

Ranko DIKLIC

SAVA ŠUMANOVIC

MOTIV IZ ŠIDA

PETAR MILOSAVLJEVIC

OPSEDNUTA VEDRINA

Vasko Popi

Već ko zna po
koji put u ovo
vreme počinjem
redovni beli san.
Uvek, svakog no-
vembra. Svakog
novembra naprežem slutnju
i očekujem preljubu sopst-
venih mogućnosti. Onemeo-
kao kamen jedino širim grot-
lo pećine da udje što deb-
lja noć. Presvučem najpre
košulju kao zmija i ispuzen
na kamenjar da se sunčam.
Kad se istopi jesen na žaru
mojih grudi postajem pomo-
vo labud pa po ceo dan
sedim, časkam sa sobom
i milujem tek izrasla krila.
Prolaznici se nasmeše na
razvedreno nebo i veruju
da će se roditi proleće sa
novom krunom iznad na-
mrštenog čela. A samo ja
osećam da mi u žilama
teče izbledela toplina. Jedino
što znam: — umro je u
meni čovek ili sam ostao
sakat u jednu ruku.

I ja rodjeno dete ganut-
ljive zemlje Srbije skrivam
od sebe prenepati urlik u
startu koji će na zvižduk
pištaljke obrnuti sve napore
samoudržavanja, ja mrtvorod-
jenje medju zazidinama
nepokornih kostiju, odvuci
ču sve od dodira otrežnenog
mesa i bez obzira na pre-
stojeće kajanje u krikovima
ču razneti pancir, jer, neću,
apsolutno, da bezbrižnost
utrkujem sa Nastradin-ho-
džinom mudrošću i jer sam
za svagda poštedjen sećanja
na lavez pasa kroz mrtvo
selo kada sam kao i svaki
drugi besprizorac pod pend-
rekom nepoštovanog opuš-
ka očekivavši Golgotu bez
zastave ni na pola koplija
podignute.

Bez pogovora ili sa ne-
mim grčenjem moždanih bo-
ra (opsednuta vetrina, ka-
pije otvorili) primam vaš u-
zavreli šapat bezuslovne pot-
ražnje i stiskam otstupanje
u krilo svoje biti: — još uvek
i kao nikad „poslednji put“
skupljam sve svoje uglove
u krilo oblik mimoilaze-
ćeg sukoba i na minimal-
nost svodim iskalkulisane
neophodnosti kojima se na-
laže čuvanje kože od šiljka
uništenja, još uvek, kao pri
svakom „poslednji put“ svod-
im se na drhtavicu, zabo-
ravljajući da trajem da bih
zaboravio na preduslovje svih
obzira kad je na isteku sa-
znanje o neminovnom gub-
ljenju kroz uzane hodnike
(a la Žal Valžan ili drukčije
možda), mislim još uvek
eventualno.

Blagonaklonu, sa vetrinom
smehom čela ulubljenog i
nesitog, klanjam se prela-
manjem oko pojasa, kao ni-

kad; ja jedini svedok koji
postoji umrežen sa one stra-
ne zida: kao nikad u jedna-
kim otstojanjima vremenske
čudljivosti plazim sebi pre-
polovljeni grcaj, svodeći do-
mašaje una na obor nasuš-
nog bitisanja. Ja čovek koliko
dete, nikad istinski rodjeno
i nikad prevaziđeno, stiskam
oci pred žrvnjem svoje kićme
da bih srži momačke snage
otvorio barikade žrebničkim
kobilama budućnosti.

Krv mi je jurnula u glavu
nepremostiva ganutljivost,
krv mi je gajdina oglašila
vakuum i ja krvavo sam, kao
nikad, bez krv u tabanima,
žarim lavinom ohladjene ve-
ne uplićući se u mreže la-
virinta kojim se ograničava
pristup atmosferi i hoću da
jednim ispresecanim vriskom
obismen vrhove bodeža
koji će me raniti jednog
praskozorja.

Ovu pruženu šaku pred
djikom dobre matere za
vas sam sobom ispunjavao
(mir moj neprobojni), za vas
i zbog jednog „poslednji put“
poudavao sam sve kćeri od-
negovane ljubavi i razbacao
za vas sve stubove osnov-
nog spoja trulih konaca iz-
medju zemlje i neba za vas.
Za vas što ržete cijukom
mleka poludelog i dišete za
ovo malo sunca uhvaćenog
po mojim trepacima, za
vas što grb svoje savesti
štirkujete namigivanjem i
servirate neophodnost kao
jedino mogući izlaz.

Kad se istopi jesen na
žaru mojih grudi postajem
ponovo labud pa po ceo
dan sedim, časkam sa so-
bom i milujem tek izrasla
krila. Prolaznici se nasmeše na
razvedreno nebo i veruju
da će se roditi proleće sa
novom krunom iznad na-
mrštenog čela. A samo ja
osećam da mi u žilama teče
izbledela toplina. Jedino što
znam: — umro je čovek u me-
ni ili sam ostao sakat u o-
be ruke.

Svakog proleća kad pres-
vučem košulju ispuzaću na
kamenjar da se sunčam.

Novembar 1954